

jak mýnil prvý soud a což žalovaný v odvolání napadal jako nesprávné právní posouzení. Odvolací soud vychází z předpokladu, že procesní soud zjistil, že práce, které žalovaný pro žalobce konal, mají hodnotu 100 Kč; to však jest v rozporu s rozsudkem soudu své stolice, neboť tento zhodnotil na 100 Kč jen práce, spojené s výplatou 2.000 Kč Emilii H-ové, kterou žalobce žalovaného pověřil. Žalovaný však čítal si za žalovaným odměnu i za další práce pro žalobce v tom směru, by Emilii H-ovou odvrátil od naléhání na sňatek se žalobcem, a že pátral v Brně po způsobu jejího života; soud procesní má za to, že se tyto úkony příčí dobrým mravům a že nelze za ně požadovati odměnu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Proti dobrým mravům bylo by požadování odměny za odvrácení od sňatku, se kterým by oba snoubenci souhlasili. Třeba teda úplata za odvrácení od sňatku nespadá přímo pod zákaz § 879 čís. 1 obč. zák., odporovalo by snaze zákona po zabezpečení volného rozhodování snoubenců, kdyby někdo pro svůj hmotný prospěch působil na jejich vůli, ať obou, ať jen jednoho z nich, by zmařil sňatek oběma chtěný. V souzeném případě však o takový případ nešlo; žalobce nechtěl sňatku a, působil-li žalovaný v jeho intencích na Emilii H-ovou, by od sňatku ze žalobcem upustila, odvracel jen její nátlak na volné rozhodování žalobcovo, což není proti dobrým mravům. Není proti dobrým mravům ani požadovati odměnu za opatrování informací o soukromém životě Emilie H-ové. Není nemravná snaha seznati soukromé poměry a povahu osoby, se kterou někdo míní vstoupiti v právní nebo v jiný poměr, tím méně v poměr takové důležitosti jako manželství. Odměnu za získávání informací lze tedy sjednávati; nevadí, zdali získávání informací těch příčí se stavovské cti advokátů, neboť rozpor s pojmy o této cti nerovná se ještě vždy rozporu s dobrými mravy. Okolnost, zda na úkony takové lze užiti advokátního tarifu, jest otázkou výše odměny, nikoli otázkou její přípustnosti. Ani okolnost, že žalovaný nemůže své úkony spojené se získáváním informací přesně specifikovati, nemůže míti za následek úplnou ztrátu nároku na odměnu; tuto by bylo — předpokládaje nárok — určití po případě podle § 273 c. ř. s. volným uvážením soudu.

Čís. 12437.

Byl-li nabyvatel zabavené již movité věci bezelstný co do exekučního zástavního práva, nabyt k ní neobmezeného vlastnictví, exekuční zástavní právo jest proti němu bezúčinné a nabyvatel nemusí snášeti další exekuci na věc.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv II 851/31.)

Žalobkyně domáhala se zrušení exekuce, vedené žalovanou záložnou proti Cyrilu K-ovi na movitosti tvrdíc, že k movitostem nabyta vlastnictví. Procesní soud své stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl a uvedl mimo jiné v dů-

v o d e c h: Dříve, než žalobkyni byly věci, o které tu jde, prohlášením ve smyslu § 428 obč. zák. odevzdány a žalobkyně mohla se státi jejich majitelkou, tedy v době, když vlastníkem věcí byl ještě dlužník Cyril K., byly tyto věci zabaveny žalovanou stranou a nabyta žalovaná strana na těchto věcech soudcovského zástavního práva. Žalobkyně mohla by tedy nabýti jen vlastnictví soudně zabavených předmětů. Toto zástavní právo není změnou ve vlastnictví dotčeno, a je proto exekuce přípustná.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by dále o ní jednal a znovu ji rozhodl.

D ů v o d y:

V době převodu věcí na žalobkyni byly již věci exekučně zabaveny a byly stíženy soudcovským právem zástavním, neboť k zabavení došlo podle protokolu o zájemním zápisu dne 13. listopadu 1929. Tato skutečnost stačila odvolacímu soudu, by zamítl žalobu. Odvolací soud se však vůbec nezabýval s otázkou, zda-li kupitelka byla v době uzavření písemní smlouvy v dobré víře, že věci nejsou stíženy soudcovským právem zástavním. Nebyla-li v dobré víře, není ovšem žalobní nárok odůvodněný, neboť nabyta věci stížených tímto zástavním právem a musela by snášeti exekuci. Byla-li však v dobré víře, nabyta k nim neobmezeného vlastnictví a jest zástavní právo proti ní pokládati za bezúčinné (srov. judikát bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 232, čís. 7484 Gl. U. nová řada). Žalovaná záložna vznesla námitku, že žalobkyně věděla neb aspoň věděti musela, že věci byly záložnou soudně zabaveny. Kdyby žalobkyni nebyla dokázána obmyslnost, přišla by v úvahu ještě námitka odporovatelnosti právního jednání podle čís. 3 § 2 odp. ř. žalovanou vznesená, a žalobkyně, sestra zcizitelova, musela by ve smyslu uvedeného zákonného předpisu prokázati, že úmysl zcizitelův, zkrátiti věřitele, ani jí nebyl znám, ani jí znám býti nemusel. Těmito námitkami se soudy nižších stolic nezabývaly.

Čís. 12438.

Okolnost, že žalovaný nepodal včas žalobní odpověď vzhledem k ujištění žalobcovu, že z věci nevyvodí důsledků, nelze uplatňovati v odvolání proti rozsudku pro zmeškání,

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv II 7/33.)

Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání, ježto žalovaný nepodal včas žalobní odpověď. V odvolání uplatňoval žalovaný mimo jiné, že žalobce jednal obmyslně, ježto u prvního roku ujistil žalovaného, že z věci nevyvodí důsledky, a že ža-